

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: T. T., narozený „X“,
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2018, č. j. KRPU-205938-62/ČJ-2017-040022,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 2. 2018, č. j. KRPU-205938-62/ČJ-2017-040022, se pro nezákonnost **ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění prostřednictvím ustanoveného zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 11. 2. 2018, č. j. KRPU-205938-62/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 90 dnů ode dne 12. 2. 2018 s tím, že do celkové doby zajištění se započítává rovněž doba zajištění od okamžiku prvotního omezení svobody, který nastal dne 18. 10. 2017, až do ukončení zajištění dne 1. 11. 2017, tedy 15 dnů.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že dne 24. 10. 2017 požádal o mezinárodní ochranu. Dne 12. 2. 2018, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, nebylo dosud rozhodnuto o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zastavení azylového řízení žalobce, a tudíž žalobce stále požíval statutu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí sám uvedl. S poukazem na tuto skutečnost je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž uvedeno, že dosud nemůžou být realizovány úkony vedoucí k vyhoštění žalobce, jelikož ten je stále žadatelem o mezinárodní ochranu. Přesto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce namítal, že možnost zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o pobytu cizinců je umožněna pouze dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to pouze pokud nerozhodlo ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle zákona o pobytu cizinců, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je zdržet. V takovém případě je nutné nové rozhodnutí o zajištění vydat do 3 dnů od doby, kdy mělo Ministerstvo vnitra rozhodnout o zajištění. Žalobce trval na tom, že je nepochybné, že podmínky ustanovení § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců naplněny nebyly. Ministerstvo po podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce rozhodlo dne 27. 10. 2017 o jeho zajištění postupem dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Dle žalobce tedy nebyla naplněna již první podmínka pro možnost aplikace ustanovení § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to nečinnost Ministerstva vnitra ohledně zajištění žalobce v režimu zákona o azylu. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 46a odst. 4 zákona o azylu, kde je stanoveno, že pokud jde o cizince, který je zajištěn dle zákona o pobytu cizinců, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne Ministerstvo vnitra o zajištění dle zákona o azylu do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že možnost aplikovat postup dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je rovněž omezena konkrétně stanovenou lhůtou. Rozhodnutí dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců může být rozhodnuto nejpozději do 8 dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu. Tato lhůta uplynula již dlouho před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalobce rovněž zdůraznil, že postup žalovaného je zcela nepřijatelný, neboť tímto postupem by docházelo k obcházení ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu, podle nějž lze žadatele o mezinárodní ochranu zajistit pouze na 120 dní. V daném případě hrozilo, že by mohl být žalobce v pozici žadatele o azyl zajištěn déle než 120 dní, čímž by došlo k zásahu do jeho práva na osobní svobodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Žalovaný navrhl ve svém písemném vyjádření zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Dále zevrubně shrnul dosavadní pobytovou historii žalobce na území členských států EU. Zdůraznil, že zajištění žalobce dle zákona o azylu bylo ukončeno dne 11. 2. 2018 a celkem byl žalobce zajištěn dle zákona o azylu 108 dnů.
6. Dle žalovaného je zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu zcela účelově, a to z důvodu co nejdelšího oddálení realizace jeho správního vyhoštění. Poukázal při tom na žalobcovy opakované žádosti o mezinárodní ochranu, které byly zamítnuty. Již v minulosti se pokusil oddálit či znemožnit jeho vyhoštění ze státu, ve kterém pobýval neoprávněně právě účelově podanou žádostí o mezinárodní ochranu až po odhalení jeho nelegálního pobytu. V současné žádosti o mezinárodní ochranu podané v zařízení pro zajištění cizinců po zahájení řízení o správním vyhoštění uváděl žalobce nepravdivé informace a při konfrontaci s prokázanými skutečnostmi i přes řádné poučení odmítl vypovídat a spolupracovat se správním orgánem. O účelovosti podané žádosti a snaze zdržet celé řízení svědčí dle žalovaného i nespolupráce žalobce se soudem ustanoveným zástupcem.
7. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. C-534/11. Dle jeho názoru lze závěry tohoto rozhodnutí plně aplikovat na daný případ. Zdůraznil, že ve věci azylu bylo již v prvním stupni rozhodnuto a podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí nemá automaticky odkladný účinek. Dále žalovaný zdůraznil, že samotný důvod rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu svědčí o účelovosti podané žádosti a snaze žalobce oddálit realizaci správního vyhoštění. Dle žalovaného je rovněž z jednání žalobce patrné, že nerespektuje platné právní předpisy upravující pobyt cizinců na území České republiky.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Mezi účastníky je spornou otázkou, zda po ukončení zajištění žalobce dle zákona o azylu bylo možné jej opětovně přezajistit dle § 124 zákona o pobytu cizinců, a to za situace, kdy žalobce stále ještě požíval statutu žadatele o mezinárodní ochranu. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 As 146/203-44 (publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3055/2014). V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že skutkové okolnosti se v daném případě podstatně odlišují od případu Arslan (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. C-534/11).
11. Ve výše citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců výslovně pouze v obecné rovině předpokládá zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v situaci, kdy o vyhoštění cizince bylo již pravomocně rozhodnuto (resp. ve stanovených případech zahájeno) a cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se dané ustanovení ve své obecnosti dostává do kolize se pravidlem, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá být zásadně zajištěn v režimu návratové směrnice (srov. odst. 62 rozsudku Soudního dvora ve věci C-534/11 Arslan), jež je prolomitelné jen výjimečně a pouze na základě výslovných důvodů stanovených vnitrostátním právem. Dané ustanovení proto musí být interpretováno eurokonformně s ohledem na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora Arslan, podobně jako Nejvyššího správní soud interpretoval ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců v rozsudku č. j. 1 As 90/2011-124. Obdobně je proto nutno dospět k závěru, že pravomoc stěžovatelky k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu by bylo možno založit též novým rozhodnutím dle § 124a zákona o pobytu cizinců, avšak jen pokud by žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově, s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, a pokud by pokračování zajištění bylo objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. To vše však pouze a jenom pouze za předpokladu, že nedojde (a tedy ani nedošlo) k zajištění dle § 46a zákona o azylu.“*
12. *Uvedený zužující výklad ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců plyne nejenom z povinnosti eurokonformního výkladu, ale též či spíše především z povinnosti šetřit v maximální možné míře podstatu a smysl základního práva na osobní svobodu, jež může být omezeno pouze na základě zákona, přičemž taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (čl. 8 odst. 2 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny). Ostatně i podle Soudního dvora musí být výjimky pro ponechání cizince, jenž požádal o mezinárodní ochranu, v zajištění výslovně stanoveny vnitrostátním právem za plného „respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního“ (srov. odst. 56 rozsudku Soudního dvora ve věci C-534/11 Arslan). V situaci, kdy zákonodárce dostatečně dostupným, přesným a předvídatelným způsobem nestanovil meze, jež by zásah do práva na osobní svobodu ohraničily a zabránily libovolnému opakování či prodlužování zajištění, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu tuto jeho činnost nabrazovat extenzivním výkladem v neprospěch základního práva na osobní svobodu. Právě naopak, v takovém případě má Nejvyšší správní soud povinnost zvolit výklad in favorem libertatis; váže jej tedy povinnost volby výkladu, který zasahuje do sféry jednotlivcova základního práva na osobní svobodu co nejméně. Jak vyplývá ze shora uvedeného, vnitrostátní úprava neobsahovala žádné zákonné ustanovení, ze kterého by vyplývalo, že cizince lze po ukončení jeho zajištění dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a po uplynutí maximální lhůty zajištění dle § 46a zákona o azylu opětovně „přezajistit“ v režimu zákona o*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců (§ 124a), nadto v situaci, kdy jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu nedoznalo změn, protože o jeho žádosti nebylo dosud rozhodnuto.“

13. Dle názoru soudu závěry obsažené ve výše uvedeném rozhodnutí je možné aplikovat i na daný případ. Dle soudu platí, že pokud skončilo zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu a žalobce se stále nachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, není možné přezajistit jej opětovně dle § 124 zákona o pobytu cizinců, neboť neexistuje žádná vnitrostátní úprava, ze které by možnost takového nezajištění vyplývala. Ustanovení § 124 odst. 4 zákona o azylu je možné aplikovat pouze v případě, že nedošlo k zajištění cizince po podání žádosti o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu. Navíc z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, že by o aplikaci tohoto ustanovení žalovaný uvažoval.
14. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu s právní úpravou. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem ad I. zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
15. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný ve věci nebyl úspěšný a žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, soud výrokem ad. II rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
16. O odměně ustanoveného právního zástupce žalobce bude rozhodnuto samostatným rozhodnutím.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 26. března 2018

8

42 A 7/2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)